

Με τον Νίκο Φώσκολος έτυχε να «συγκρουστώ» δυο φορές. Ήταν στα χρόνια της χούντας και δουλειές δεν υπήρχαν. Δούλευα στο περιοδικό «Φαντάζιο» του μπαμπά Τερζόπουλου και ο αρχισυντάκτης του, Γιάννης Μπακογιαννόπουλος, είχε τη φαινή ιδέα να ξεκινήσουμε ένα δισέλιδο για την τότε καινούρια στην Ελλάδα τηλεόραση: ΕΙΡΤ και ΥΕΝΕΔ. Για να γεμίσει το 2σέλιδο, έκανα και «κριτική» στα σίριαλ. Κι ο Νίκος Φώσκολος ξεκινούσε το «Εν τούτω νικά» με τον Κώστα Καρρά στον ρόλο του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Με πλούσια σκηνικά και κοστούμια που, όμως, έχαναν στη μαυρόασπρη οθόνη. Και με τη σειρά να μην έχει και πολύ καλές σχέσεις με την ιστορία. Έγραψα δυο σελίδες κριτική που, πριν να δημοσιευτεί, έτυχε να τη διαβάσει ο εκδότης, Τερζόπουλος. Του άρεσε και ζήτησε, αντί για το «Φαντάζιο», να τη δημοσιεύσει στο περιοδικό «Γυναίκα», που επίσης εξέδιδε. Το θεώρησα τιμή μου. Όχι, όμως, και ο Νίκος Φώσκολος που ενοχλήθηκε με τα όσα έσουρνα στη σειρά. Βρήκε το τηλέφωνό μου και μου τηλεφώνησε αγριεμένος. Επί μία ώρα, με έλουζε. Κάποια στιγμή, με ρώτησε:

«Και ποιος είσαι συ που θα κρίνεις το σενάριό μου;».

«Ένας πτυχιούχος ιστορίας στο πανεπιστήμιο Αθηνών», έσπευσα να απαντήσω δειλά. Ακολούθησε μικρή σιωπή. Κι έπειτα, φανερά ταραγμένος, με ξαναρώτησε:

«Και με αφήνεις να μιλάω, τόσην ώρα;».

Του εξήγησα ότι τον σέβομαι ως σεναριογράφο και σκηνοθέτη, ζηλεύω την τεχνική του και πολύ θα ήθελα να του μοιάσω στον τρόπο που έστηνε τις ανατροπές του, καθόσον ετοιμάζα κι εγώ μια σειρά, για το ΕΙΡΤ. Με κάλεσε σπίτι του, να μου δώσει μαθήματα σεναρίου. Το πρώτο μάθημα ήταν καταλυτικό:

«Στον κινηματογράφο, έχεις πέντε με δέκα λεπτά για να κερδίσεις τον θεατή. Στην τηλεόραση, μόλις δυο. Αν δεν τον κρατήσεις, θα γυρίσει στο άλλο κανάλι. Κι ο καλύτερος τρόπος για να κρατήσεις τους θεατές σου στο κρίσιμο διάστημα, είναι να έχεις στήσει έγκαιρα ανατροπή της ροής», το μεγάλο του ατού.

Κατά σύμπτωση, το δικό μου σίριαλ («Ανήσυχια νιάτα» το λέγαμε) τοποθετήθηκε από το

ΕΙΡΤ την ίδια μέρα και ώρα που η ΥΕΝΕΔ πρόβαλε τον «Άγνωστο πόλεμο» του Νίκου Φώσκολου. Ήταν η δεύτερη φορά που «συγκρουόμαστε». Με την πρωταγωνίστρια των «Ανήσυχων νιάτων», Ελένη Ερήμου, να παίζει εκείνο τον καιρό και στον «Άγνωστο πόλεμο». Θεώρησα τον εαυτό μου χαμένο από χέρι, καθώς, όταν παιζόταν το σίριαλ του Φώσκολου, ερήμωνε η Αθήνα. Ελλάδα, όμως, δεν είναι μόνο η Αθήνα. Ηθοποιοί κι από τα «νιάτα» κι από τον «πόλεμο» σχημάτισαν κάποια στιγμή πρόχειρο θίασο και ξεκίνησαν τουρνέ στην Κρήτη. Ακόμα θυμάμαι τα γεμάτα ενθουσιασμό τηλεφωνήματα του πρωταγωνιστή «μου», Γιώργου Ζαχαριάδη, που, τρελαμένος, περιέγραφε την υποδοχή του κοινού (του μαθητόκοσμου, κυρίως), ενώ οι του «πολέμου» περνούσαν σχεδόν απαρατήρητοι. Έμεινα κατάπληκτος. Παραγωγός και των δυο σειρών, ο Γιώργος Ράλλης της «Αστήρ TV» (μετέπειτα στούντιο «ΑΤΑ»), με προσγείωσε:

«Μα, στην Κρήτη, δεν πιάνει η ΥΕΝΕΔ».

Ευτυχώς, δηλαδή. Μια και αντίπαλος δεν υπήρχε σε πολλά μέρη της Ελλάδας, χάρη και στα μαθήματά του Νίκου Φώσκολου, τα «Ανήσυχα νιάτα» προβάλλονταν από το 1973 ως την άνοιξη του 1975. Όπως και να έχει, του χρωστάω «τα καλύτερα λεφτά της ζωής μου».

(protagon.gr, 31.10.2013)